

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Pavlou Peltrámovou ve věci žalobce: M [redacted], spol. s r.o., IČO [redacted], se sídlem P [redacted], zast. JUDr. Tomášem Sirovátkem, advokátem se sídlem Praha 2, Helénská 1799/4, proti žalovanému: L [redacted] S [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], zast. Mgr. Barborou Starou, advokátkou se sídlem Praha 1, Letenská 121/8, PSČ 118 00,

- o zaplacení částky ve výši 709.088,98 Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Žaloba, kterou se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení částky 709.088,98 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,05% ročně od 1.5.2013 do zaplacení, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 40.190 Kč k rukám právní zástupkyně žalovaného Mgr. Barbory Staré, advokátky se sídlem Praha 1, Letenská 121/8, PSČ 118 00 a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal soudu dne 29.4.2016 návrh, kterým požadoval, aby bylo žalovanému uloženo zaplatit žalobci částku 709.088,98 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 1.5.2013 do zaplacení a nahradit náklady řízení. Žalobce zdůvodnil svůj návrh tím, že dne 30.4.2013 podal žalovaný, jakožto jediný jednatel spol. A [redacted] s.r.o., IČ: [redacted], se sídlem [redacted], zapsané v obchodním rejstříku vedeném

Městským soudem v Praze, oddíle C, vložce 83132, Krajskému soudu v Praze insolvenční návrh, na jehož základě bylo tímto soudem oznámeno usnesením ze dne 30.4.2013 pod č.j. KSPH 35 INS [REDAKCE]/2013 - A – 3 zahájení insolvenčního řízení. Krajský soud v Praze usnesením ze dne 28.6.2013 rozhodl o zjištění úpadku společnosti A [REDAKCE] s.r.o., o prohlášení konkursu na její majetek a o ustanovení osoby insolvenčního správce Ing. Ivana Mikeše. Účinky rozhodnutí o úpadku a účinky prohlášení konkursu tak nastaly dne 28.6.2013 v 8.56 hod. Insolvenční soud současně vyzval věřitele dlužníka k přihlášení jejich pohledávek, a to ve lhůtě do 30 dnů ode dne zveřejnění rozhodnutí o úpadku. Žalobce dne 25.6.2013 podal do insolvenčního řízení dlužníka přihlášku svých nezajištěných pohledávek z titulu podnájemní smlouvy ze dne 28.5.2010, z titulu rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 27.2.2013, č.j. 7 C 162/2012-53, a z titulu bezdůvodného obohacení, v celkové výši 709.088,98 Kč, která je vedena pod pořadovým číslem 5, a která byla na přezkumném jednání konaném dne 5.11.2013 zjištěna v plné výši. Přípisem insolvenčního správce ze dne 3.2.2016 bylo žalobci oznámeno, že v předmětném insolvenčním řízení nebude žádnému z nezajištěných věřitelů jako uspokojení jeho pohledávek vyplaceno ničeho, jelikož z porovnání příjmů a výdajů majetkové podstaty je zřejmé, že v majetkové podstatě společnosti nebude dostatek prostředků pro uspokojení všech přihlášených pohledávek. Žalobce uvedl, že má za to, že dlužník se nacházel v úpadku z důvodu jak platební neschopnosti, tak předlužení, již v době předcházející prohlášení úpadku soudem, nejpozději k 31.12.2011, o čemž svědčí údaje z účetní závěrky z roku 2009 a 2011. Dle žalobce tento stav musel být žalovanému jako jednateli společnosti znám nejpozději k 27.2.2012, kdy byla účetní závěrka společnosti za rok 2011 jednatelem podepsána. Žalobce rovněž odkazuje na znalecký posudek Mgr. Jany Řehákové, znalce pro obor ekonomika, odvětví účetní evidence, který byl vypracován na základě opatření Policie České republiky ze dne 10.7.2014 ve věci podezření ze spáchání přečinu poškození věřitele žalovaným, a kterým bylo zjištěno, že úpadek společnosti A [REDAKCE] s.r.o. ve smyslu § 3 odst. 1 a odst. 2 insolvenčního zákona pro platební neschopnost, tak dle § 3 odst. 3 insolvenčního zákona z důvodu předlužení, nastal ke dni 31.12.2011. Žalobce tedy dovodil, že žalovaný, jakožto statutární orgán dlužníka, se v rozhodném období dopustil porušení povinnosti podat insolvenční návrh bez zbytečného odkladu poté, co se o úpadku dozvěděl nebo se o něm při náležité pečlivosti dozvědět měl, a v důsledku tohoto porušení vznikla žalobci škoda dle § 99 insolvenčního zákona. Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že pokud by bylo insolvenční řízení vedeno již v roce 2012, podnájemní smlouva uzavřená mezi žalobcem a žalovaným mohla být ukončena a pohledávka žalobce by tak nedosáhla požadované výše, popřípadě mohla být uzavřena za podmínek, které by bránily vzniku nedobytné pohledávky žalobce.

Žalovaný se k návrhu žalobce písemně vyjádřil tak, že s žalobou nesouhlasí a v mnoha jejích tvrzeních ji považuje za nedůvodnou. V první řadě vznesl žalovaný námitku promlčení. S odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu ČR uvádí, že den, kdy věřiteli nejpozději mohla vzniknout škoda v důsledku porušení povinnosti ve smyslu § 98 insolvenčního zákona je den, kdy byl skutečně insolvenční návrh podán, v tomto případě 30.4.2013. Rovněž uvádí, že termín podání insolvenčního návrhu je považován pro začátek běhu promlčecí doby jako termín hraniční. Dle žalovaného začala subjektivní promlčecí doba žalobci běžet již dříve, a to dne 22.3.2010, tedy v den zveřejnění účetní závěrky společnosti A [REDAKCE] s.r.o. za rok 2009, se kterou byl žalobce dle jeho tvrzení seznámen a ze které sám dovozuje úpadek. Dále pak žalovaný uvádí, že žalobce dne 11.9.2012 podal proti společnosti A [REDAKCE] s.r.o. žalobu na zaplacení a toto datum lze rovněž považovat za rozhodné pro běh subjektivní promlčecí doby. Vzhledem k tomu, že poslední den, kdy mohla škoda vzniknout, je den podání insolvenčního návrhu, tedy 30.4.2013, bude se běh promlčecí doby řídit občanským zákoníkem v té době platným a účinným, tedy zákonem č. 40/1964 Sb., dle kterého se právo

na náhradu škody promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Dle žalovaného tak byla žaloba žalobcem podána až po uplynutí promlčecí doby dle § 106 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb. a nárok žalobce je tedy promlčen. K tvrzení žalobce, že insolvenční návrh měl být podán již začátkem roku 2012, žalovaný uvádí, že žalobce byl s jednatelem v kontaktu a že žalobci byl znám stav účetnictví podnájemníka a sám žalobce navrhoval řešení, která měla vést k pokračování nájemního vztahu. Rovněž poukazuje na skutečnost, že pokud byl nepříznivý stav společnosti žalobci znám, jak uvádí v žalobě, mohl podat insolvenční návrh sám.

K námitce promlčení žalobce uvádí, že se s názorem žalovaného neztotožňuje, zejména pokud se jedná o počátek běhu subjektivní promlčecí doby. Dle jeho názoru subjektivní promlčecí doba počíná běžet až v okamžiku, kdy se poškozený dozví o druhu a rozsahu škody natolik určitě, aby jej mohl uplatnit u soudu. Žalobce se tak o vzniklé škodě v tomto pojetí měl dozvědět až na základě sdělení insolvenčního správce ze dne 3.2.2016, ve kterém je uvedeno, že jeho přihlášená pohledávka nebude ani z části uspokojena. Dle žalobce tak právo na náhradu škody promlčeno doposud nebylo.

Ze spisu Krajského soudu v Praze sp. zn. KSPH 35 INS [REDAKCE]/2013 soud zjistil, že dne 30.4.2013 podal insolvenční navrhovatel A [REDAKCE] s.r.o. návrh na zahájení insolvenčního řízení, kdy v návrhu označil věřitele, uvedl seznam závazků, pohledávek a majetku insolvenčního navrhovatele. Vyhláška o oznámení, že bylo zahájeno insolvenční řízení, byla zveřejněna v insolvenčním rejstříku dne 30.4.2013 v 10:38 hodin. Usnesením ze dne 28.06.2013 č.j. KSPH 35 INS [REDAKCE]/2013-A-10, jež nabylo právní moci dne 01.07.2013, byl zjištěn úpadek dlužníka A [REDAKCE] s.r.o., IČO [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE]. Na majetek tohoto dlužníka byl prohlášen konkurs a byl ustanoven insolvenčním správcem Ing. Ivan Mikeš. Ze seznamu přihlášených pohledávek soud mimo jiné zjistil, že insolvenční věřitel společnost M [REDAKCE] s.r.o., IČ [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], přihlásil své pohledávky v celkové výši 709.088,98 Kč dne 25.6.2013, doplněné podáním dne 26.7.2013 a částečně vzaté zpět dne 29.7.2013, a to z titulu podnájemní smlouvy ze dne 28.5.2010 a bezdůvodného obohacení. Insolvenční správce pohledávku před přezkumným jednáním uznal a nepopřel.

Soud neprováděl další důkazy navržené žalobcem a žalovaným, jelikož jejich provedení s ohledem na námitku promlčení vznesenou žalovaným považoval za nadbytečné.

Podle § 98 insolvenčního zákona dlužník, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou - podnikatelem, je povinen podat insolvenční návrh bez zbytečného odkladu poté, co se dozvěděl nebo při náležité pečlivosti měl dozvědět o svém úpadku. Tuto povinnost má i tehdy, byl-li pravomocně zastaven výkon rozhodnutí prodejem jeho podniku nebo exekuce podle zvláštního právního předpisu proto, že cena majetku náležejícího k podniku nepřevyšuje výši závazků náležejících k podniku; to neplatí, má-li dlužník ještě jiný podnik (odstavec 1). Povinnost podle odstavce 1 mají i zákonní zástupci dlužníka a jeho statutární orgán a likvidátor dlužníka, který je právnickou osobou v likvidaci. Je-li těchto osob více a jsou-li oprávněny jednat jménem dlužníka samostatně, má tuto povinnost každá z nich. Insolvenční návrh podávají jménem dlužníka (odstavec 2). Povinnost podat insolvenční návrh podle odstavců 1 a 2 není splněna, bylo-li řízení o insolvenčním návrhu vinou navrhovatele zastaveno nebo byl-li jeho insolvenční návrh odmítnut (odstavec 3).

Podle § 99 insolvenčního zákona osoba, která v rozporu s ustanovením § 98 nepodala insolvenční návrh, odpovídá věřiteli za škodu nebo jinou újmu, kterou způsobí porušením této povinnosti. Škoda nebo jiná újma podle odstavce 1 spočívá v rozdílu mezi v insolvenčním

řízení zjištěnou výší pohledávky přihlášené věřitelem k uspokojení a částkou, kterou věřitel v insolvenčním řízení na uspokojení této pohledávky obdržel. Osoba uvedená v odstavci 1 se odpovědnosti za škodu nebo jinou újmu podle odstavce 2 zproští, jen prokáže-li, že porušení povinnosti podat insolvenční návrh nemělo vliv na rozsah částky určené k uspokojení pohledávky přihlášené věřitelem v insolvenčním řízení, nebo že tuto povinnost nesplnila vzhledem ke skutečnostem, které nastaly nezávisle na její vůli a které nemohla odvrátit ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze po ní spravedlivě požadovat.

Soud se nejprve zabýval vznesenou námitkou promlčení. Běh promlčecí doby není bezprostředně vázán na skončení insolvenčního řízení (srov. § 37 odst. 4 insolvenčního zákona). Odpovědnost osob uvedených v § 98 insolvenčního zákona za porušení povinnosti podat insolvenční návrh je obecnou občanskoprávní odpovědností za škodu založenou na presumpci zavinění, s možností dotčených osob se této odpovědnosti zprostit. Má-li být náhrada škody či jiné újmy ve formě peněžitého plnění poskytnuta v rozsahu odpovídajícím rozdílu mezi v insolvenčním řízení zjištěnou výší pohledávky přihlášené věřitelem k uspokojení a částkou, kterou věřitel v insolvenčním řízení na uspokojení této pohledávky obdržel, pak dnem, kdy taková škoda vznikla (nejpozději mohla vzniknout), je den, kdy byl podán insolvenční návrh. Od tohoto dne totiž již případný pokles míry uspokojení věřitelovy pohledávky z majetku dlužníka nelze odvozovat od porušení povinnosti podat insolvenční návrh.

Ustanovení § 100 odst. 2 insolvenčního zákona neobsahuje v tomto směru (tj. co do určení počátku běhu promlčecí doby práva na náhradu škody podle § 99 insolvenčního zákona) žádnou zvláštní úpravu.

Podle § 106 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, se právo na náhradu škody promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá (odstavec 1). Nejpozději se právo na náhradu škody promlčí za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za deset let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví (odstavec 2).

Právní úprava promlčení v občanském zákoníku nedoznala po 1. lednu 2008, kdy nabyl účinnosti insolvenční zákon, ani později (až do zrušení občanského zákoníku zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem, k 31. prosinci 2013) žádných změn a v následujícím znění platila i k 30.4.2013, tj. k datu rozhodnému pro projednávanou věc:

Promítnuto do poměrů projednávané věci soud uzavřel, že právo žalobce na náhradu (tvrzené) škody se promlčelo (žalovaným vznesená námitka promlčení byla důvodná), neboť dvouletá subjektivní promlčecí doba stanovená v § 106 odst. 1 občanského zákoníku počala žalobci běžet nejpozději dnem 25.6.2013, tj. dnem podání přihlášky pohledávek do insolvenčního řízení, ve které žalobce specifikoval výši tvrzené škody způsobené žalovaným, čímž byla splněna podmínka pro běh promlčecí doby ve smyslu § 106 odst. 1 občanského zákoníku. Žalobci tak nelze dát za pravdu, že subjektivní promlčecí doba začala běžet až 3.2.2016, kdy mu bylo přípisem insolvenčního správce sděleno, že jeho pohledávka nebude ani z části uspokojena a že až tohoto dne zjistil rozsah škody. Subjektivní promlčecí doba tak žalobci uplynula dnem 25.6.2015. Oproti tomu tříletá objektivní promlčecí doba ve smyslu § 106 odst. 2 občanského zákoníku, která počala běžet 30.4.2013, tj. v den podání insolvenčního návrhu soudu, žalobci v době podání návrhu doposud neuběhla. Pokud však skončí běh jedné z promlčecích dob, právo se promlčí bez ohledu na to, že poškozenému ještě běží promlčecí doba druhá. Uplynutím subjektivní promlčecí doby tak došlo k promlčení, přestože objektivní doba v den podání žaloby ještě běžela. Soud v otázce posouzení námitky

promlčení vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího soudu (např. 29 Cdo 1212/2016, R 103/2014). Nárok žalobce k námitce promlčení vznesené žalovaným shledal soud promlčeným, a proto návrh v celém rozsahu zamítl a nezabýval se věcně oprávněností nároku žalobce.

Vzhledem k výše uvedenému soud žalovanému, který byl ve věci zcela úspěšný, přiznal dle §142 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu nákladů v celkové částce 40.190 Kč, představované náklady právního zastoupení, které sestávají z odměny za zastupování advokátem ve výši 38.990 Kč dle § 7 bod 6 vyhl. č. 177/1996 Sb. za 3,5 právní úkony – příprava a převzetí, písemné vyjádření ze dne 12.9.2016, účast na jednání dne 21.3.2017 dle § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. (1 právní úkon po 11 140 Kč) a písemné vyjádření ze dne 25.5.201 dle § 11 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. (1/2 právní úkon za 5570 Kč), dále paušální náhrady hotových výdajů advokáta v celkové výši 1.200 Kč za 4 úkony právní služby po 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. V souladu s § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř. pak soud stanovil lhůtu k plnění v trvání tří dnů od právní moci rozsudku. Ve smyslu § 149 odst. 1 o.s.ř. je žalobce povinen zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalovaného v řízení zastupoval (výrok II.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku l z e podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Praze, se sídlem nám. Kinských č. 5, 150 75 Praha 5.

Nesplní-li povinný dobrovolně svoji povinnost uloženou mu tímto rozhodnutím, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo návrh na nařízení exekuce.

V Praze dne 4. dubna 2017

Mgr. Pavla Peltrámová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Martina Kuceková

Toto rozhodnutí ze dne 21. března 2017, č.j. 59Cm 1/2017-63 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 24. října 2017 č.j. 13 Cmo 16/2017-92 nabylo právní moci dne 7. listopadu 2017 a vykonatelnosti dne 11. listopadu 2017. Připojení doložky provedla Martina Kuceková dne 13. listopadu 2017.